

[Arne Melchior]

Da nu flere har beskæftiget sig også med eventuelt kommende ændringer, vil jeg gerne et øjeblik beskæftige mig med nogle af disse, og allervigtigst er her høringerne. Hr. Dohrmann siger, at der ikke er problemer med det i udlandet, og han nævnte to lande, nemlig USA og Sverige. Jeg er særdeles uenig med hr. Dohrmann. Jeg mener slet ikke, den amerikanske form, som kan være egnet i en supermagt med en befolkning på 240 millioner mennesker og 50 stater, er egnet til vort brug.

Det var mere naturligt at antage, at noget, som vort naboland Sverige praktiserer, ville egne sig her. Jeg fulgte i fjor sommer dag efter dag i sommerferien rigtig mange timer de høringer, der da foregik i Carlsson-affæren, som den blev kaldt, og som jo verserer endnu. Det gav mig bestemt ikke lyst til, at vi skulle indskibe os på noget sådant. Det var en gallaforestilling, hvor man søgte at score politiske point, og hvor folk, der ikke er uddannet i det og ikke har mange forudsætninger for det, optrådte som en slags forhørsledere. Der var da også i Sverige den utilfredshed med det, der førte til et forslag om, at man skulle udstyre rigsdagsmændene derovre med advokater eller andre, der er mere trænede i forhørsteknik.

Jeg mener, det er en stor fejltagelse; det er ikke noget, et parlament, en lovgivende forsamling, skal give sig af med. Jeg er glad for, at vi har en jurist i formandssædet i Folketinget. Jeg vil tro, at formanden for Folketinget og dermed for præsidiet – og gid han snart må få fred til at koncentrere sig om denne store opgave – vil vige tilbage for at dekretere vidnepligt over for en parlamentarisk forsamling. Min fornemmelse af det er, at det bør være en domstol inden for det almindelige tretrinsdomstolssystem, vi har, eller en eventuel anden form, kommissionsdomstol eller lignende under en dommers ledelse, med forbehold af at have en sådan mulighed for at forhøre under vidnepligt.

Jeg har deltaget i en høring her i Folketinget – det drejede sig om hybridnet og bredbåndnet. Det var, da fru Lone Dybkjær var formand for Teknologiuudvalget, og jeg mener, det var udvalget selv, der ordnede høringen; fru Lone Dybkjær var i hvert fald leder af seancen. Det forløb mægtig godt, og jeg kan anbefale høringer af den art, der nemlig går ud på at øge forståelsen af et forslags indhold, af dets konsekvenser, med det formål at skabe bedre lovgiv-

ning. Det synes jeg godt om. Men så snart det drejer sig om opklaring af administrative sagers forløb i fortiden, vil det være en yderligere indblanding fra Folketingets side i administrationen, som er regeringens og ministrenes ansvar, og det mener jeg ikke den lovgivende forsamling er skikket til og heller ikke bør bruges til.

Jeg kan lige nå halvanden kommentar – med formandens tilladelse – om »hr.« og »fru«. Jeg skal tillade mig at erindre om, at man jo nu til dags ikke mere siger andet end »du« mellem far og mor på den ene side og børn på den anden side, uden at det går ud over respekten, så jeg er enig med fru Lilli Gyldenkilde og andre, der har sagt, at man også uden den titulation, vi anvender i øjeblikket, kan have en i høj grad værdig og høvisk forhandlingsform.

Jeg er lidt mere i tvivl om bifaldet. Jeg er helt uenig med fru Lilli Gyldenkilde i, at der ikke er masser af ting herinde, der godt kunne berettigede til bifald, og det ville også nok blive brugt i den udstrækning, der er nogen til stede, altså ved de større debatter – og især når der er tv på.

Men vi kan nemt få tyske tilstande. Hvad er det, man ser både i Vesttyskland, i England og i andre lande? At halvdelen af salen applauderer, og den anden råber fy. Og når så modparten får ordet, er det lige omvendt. Og hvad er der så vundet ved det? Det har i hvert fald ikke noget med argumentering at gøre.

Lad mig slutte med at fortælle dem, der ikke måtte have oplevet det, at i det britiske Underhus har man den mulighed for livlighed i debatten, at et medlem kan rejse sig, medens et andet har ordet, for at markere, at man ønsker en kort replik, og uden formandens indblanding kan så den, der har ordet, ved at stoppe og vise, at man er klar til at modtage en replik, lade den kollega, der har rejst sig, få en virkelig ganske kort replik til retledning eller påstand om det ene eller det andet, og så fortsætter taleren ellers. Det var måske en ting, der var værd at tage på studierejse for at se i det engelske Underhus. Der er noget, vi kan bruge, og andet, vi absolut ikke skal efterligne.

Jens Thoft (SF):

Når jeg har tilladt mig at tage ordet uden for ordførerrækken, er det, fordi jeg i forlængelse af det, SF's ordfører, fru Lilli Gyldenkilde, sagde, også vil give udtryk for nogle helt personlige frustrationer for så vidt angår en enkelt de-